

Занесълъ я на жена си. Тя я разпрала да я сготви. Но отъ рибата извадила безценъ камъкъ, който грѣлъ като слънце. Погледналъ го сиромашътъ и отскочилъ. Въ безценния камъкъ видѣлъ русокосата жена, дето го бѣ научила, какъ да хване Сполуката.

— Не се плаши, човѣче! — продумалъ съ човѣшки гласъ безценниятъ камъкъ. — Сполуката ти е въ ржцетъ. Занеси ме на царя.

Сиромашътъ занесълъ безценния камъкъ на царя и рекълъ:

— Царю честити, нѣ ти тоя безценъ камъкъ. Деветъ деня хвърлѣхъ мрежата въ морето. На деветия денъ хванахъ една златна рибка. А въ рибката намѣрихъ тоя камъкъ.

Царътъ взелъ камъка и попиталъ сиромаша:

— Какво искашъ за тоя камъкъ?

— Каквото ми дадешъ, царю честити.

Тогава царътъ му рекълъ:

— Деветъ деня ще вървишъ и колкото земя изходишъ, все твоя ще бжде. На тая земя царъ ще станешъ.

Както казалъ царътъ, така сторилъ сиромашътъ. Станалъ царъ.

Тръгнали пакъ двамата братя да видятъ, какво е направилъ сиромашътъ. Като минавали край палата на новия царъ, той ги видѣлъ отъ прозореца. Пратилъ да ги повикатъ.

Братята, като видѣли че сиромашътъ станалъ царъ, смаяли се. А той се усмихналъ и казалъ:

— Какво? Чудите се какъ съмъ станалъ царъ, нали? — Сполуката ме направи.

— Видишъ ли! — рекълъ по-голѣмиятъ братъ на по-малкия. — Сполуката всичко може.

— А какъ подкупи Сполуката? — попиталъ малкиятъ братъ. — Съ пари, нали?

— Съ работа и мжка! — отговорилъ царътъ.

